

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
SEKCJA CZWARTA

SPRAWA MIAŻDŹYK przeciwko POLSCE

(Skarga nr 23592/07)

WYROK

STRASBOURG

24 stycznia 2012 roku

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Miażdżyk przeciwko Polsce,
Europejski Trybunał Praw Człowieka (Seksja Czwarta), zasiadając jako
Izba w następującym składzie:

David Thór Björgvinsson, *Przewodniczący*,

Lech Garlicki,

Päivi Hirvelä,

George Nicolaou,

Ledi Bianku,

Zdravka Kalaydjieva,

Nebojša Vučinić, *sędziowie*,

i Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 4 stycznia 2012 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 23592/07) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesionej do Trybunału na podstawie Artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez obywatela francuskiego, pana Edmonda Miażdżyka („skarżący”) dnia 18 maja 2007 r.

2. Skarżący był reprezentowany przez pana M. Ladrowskiego, adwokata praktykującego w Poznaniu. Polski Rząd („Rząd”) reprezentowany był przez swojego pełnomocnika, pana Jakuba Wołásiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący podniósł zarzut naruszenia prawa do swobodnego poruszania się wynikający z Artykułu 2 ust. 2 Protokołu nr 4 do Konwencji.

4. W dniu 7 lipca 2010 r. Przewodniczący Sekcji Czwartej Trybunału zdecydował o zakomunikowaniu skargi Rządowi. Wydano decyzję o łącznym rozpoznaniu skargi, co do meritum i dopuszczalności (Artykuł 29 ust. 1 Konwencji).

5. Rząd francuski został poinformowany o prawie do przystąpienia do sprawy w charakterze strony trzeciej (Artykuł 36 ust.1 Konwencji). Jednakże w dniu 23 września 2010 r. Rząd francuski poinformował Sekretariat Trybunału, że nie zamierza skorzystać z tego prawa.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

6. Skarżący urodził się w 1950 roku i mieszka w Poznaniu.

Postępowanie karne przeciwko skarżącemu

7. W dniu 19 listopada 2004 r. skarżący został tymczasowo aresztowany i osadzony w areszcie.

8. W dniu 14 listopada 2005 r. Prokurator Apelacyjny w Poznaniu uchylił tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego i zastosował inne środki zapobiegawcze, mianowicie: poręczenie majątkowe, dozór policji i zakaz opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportu. Środki te zastosowano na czas nieokreślony.

9. W dniu 23 grudnia 2005 r. skarżący i piętnastu innych podejrzanych zostało postawionych w stan oskarżenia. Skarżący został oskarżony o kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą oraz popełnienie kilku przestępstw oszustwa, kradzieży samochodów i paserstwa. W akcie oskarżenia liczącym blisko 200 stron prokurator wnosił do sądu o przesłuchanie ponad 100 świadków.

10. W dniu 17 kwietnia 2007 r. obrońca skarżącego złożył do sądu pierwszej instancji wniosek o odroczenie rozprawy zaplanowanej na dzień 18 kwietnia 2007 r. ze względu na stan zdrowia skarżącego. Adwokat poinformował, iż otrzymał wiadomość z Konsulatu Francji, że skarżący przebywał w szpitalu psychiatrycznym ze względu na depresję i próbę samobójczą. Nie ma pewności, czy rozprawa została odroczone.

11. W dniu 28 marca 2008 r. sąd postanowił prowadzić rozprawę od początku.

12. Obrońca skarżącego złożył dziewięć wniosków o zniesienie środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania przez niego Polski (przedstawił kopie sześciu następujących wniosków: z dnia 18 maja, 24 października i 30 listopada 2006 r., z dnia 14 lutego i 12 grudnia 2007 r. oraz z dnia 6 listopada 2008 r.). Obrońca zwrócił uwagę na fakt, że skarżący został pozbawiony kontaktu z trojgiem swoich dzieci mieszkających we Francji oraz na zły stan zdrowia skarżącego. Stwierdził także, iż zakaz opuszczania kraju trwał zbyt długo i że sytuacja skarżącego pogarszała się wraz z upływem czasu: nie mając pracy i nie uzyskując w Polsce przychodów, nie miał środków na przebywanie w tym kraju przez okres kilku lat.

13. Sąd Rejonowy w Poznaniu nie uwzględnił żadnego z wniosków o uchylenie przedmiotowego środka zapobiegawczego, wskazując na podobne podstawy, w tym na uzasadnione podejrzenie, iż skarżący popełnił zarzucane mu czyny oraz prawdopodobieństwo nałożenia na niego surowej

kary. Sąd uznał także, iż zakaz opuszczania kraju był niezbędny ze względu na potrzebę zapewnienia właściwego toku postępowania. Odnosnie kontaktów z rodziną sąd uznał, iż nie ma przeszkód dla odwiedzin skarżącego przez jego dzieci na terenie Polski. Sąd stwierdził także, iż kłopotów zdrowotnych skarżącego nie potwierdziły żadne dowody lekarskie.

14. Wszelkie zażalenia składane przez obrońcę skarżącego były bezskuteczne; postanowienia o odmowie uchylenia środków zapobiegawczych zostały podtrzymane.

15. W dniu 27 marca 2009 r. Sąd Rejonowy w Poznaniu podtrzymał decyzję z dnia 5 grudnia 2008 r., na mocy której tenże sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy skarżącego o uchylenie zakazu opuszczania kraju.

16. W dniu 27 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w Poznaniu uchylił środek zapobiegawczy zastosowany wobec skarżącego. W opinii sądu:

„ (...) uwzględniając fakt, że oskarżony został już przesłuchany, okres stosowania środka oraz fakt, iż oskarżony jest cudzoziemcem, dalsze stosowanie tego środka należy uznać za zbędne z punktu widzenia konieczności zapewnienia właściwego przebiegu postępowania i za zbyt uciążliwe dla oskarżonego.”

17. W dniu 27 stycznia 2011 r. sąd postanowił prowadzić rozprawę od początku.

18. Po dniu 27 stycznia 2011 r. skarżący wyjechał do Francji. W dniach 22 lutego i 10 marca 2011 r. odbyły się dwa terminy rozprawy, na których skarżący się nie stawił. Obecny był natomiast jego obrońca.

19. W dniu 14 czerwca 2011 r. odbył się kolejny termin rozprawy przed sądem pierwszej instancji. Skarżący i jego obrońca stawili się. Jednakże skarżący i kilku pozostałych współoskarżonych postanowili nie uczestniczyć w rozprawie i wyrazili zgodę na kontynuowanie postępowania przez sąd bez ich obecności. Sąd kontynuował rozprawę i przesłuchał czterech świadków.

20. Postępowanie toczy się przed sądem pierwszej instancji.

II. II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

21. W Kodeksie Postępowania Karnego z 1997 r. zdefiniowano zakaz opuszczania kraju jako jeden ze środków zapobiegawczych. Wśród takich środków wymieniono także, obok zakazu opuszczania kraju, tymczasowe aresztowanie, poręczenie majątkowe, dozór policji, poręczenie osoby godnej zaufania, poręczenie społeczne oraz zawieszenie oskarżonego w określonej działalności.

22. Ust. 1 artykułu 277 Kodeksu stanowi, w istotnym dla sprawy zakresie, co następuje:

„ W razie uzasadnionej obawy ucieczki można zastosować w charakterze środka zapobiegawczego zakaz opuszczania przez oskarżonego kraju, który może być połączony z zatrzymaniem mu paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy albo z zakazem wydania takiego dokumentu....”

23. Ust. 1 artykuł 376 Kodeksu umożliwia sądowi prowadzenie postępowania mimo nieobecności oskarżonego i stanowi, w istotnym dla sprawy zakresie, co następuje:

„ Jeżeli oskarżony, który złożył już wyjaśnienia, opuścił salę rozprawy bez zezwolenia przewodniczącego, sąd może prowadzić rozprawę w dalszym ciągu pomimo nieobecności oskarżonego, a wyroku wydanego w tym wypadku nie uważa się za zaoczny....”

24. Ust. 2 artykułu 376 Kodeksu stanowi, we istotnym dla sprawy zakresie, co następuje:

„ Przepis ten stosuje się odpowiednio, jeżeli oskarżony po złożeniu wyjaśnień, zawiadomiony o terminie rozprawy odroczonej lub przerwanej, nie stawiał się na tę rozprawę bez usprawiedliwienia”.

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 2 UST. 2 PROTOKOŁU NR 4 DO KONWENCJI

25. Skarżący podniósł zarzut, iż zastosowany wobec niego środek zapobiegawczy, mianowicie zakaz opuszczania Polski, obowiązujący przez okres pięciu lat i dwóch miesięcy (sześciu lat i dwóch miesięcy przy uwzględnieniu okresu jednego roku tymczasowego aresztowania stosowanego przed zastosowaniem zakazu opuszczania Polski) stanowił nieproporcjonalne ograniczenie jego prawa do swobodnego poruszania się zagwarantowanego Artykułem 2 ust. 2 Protokołu nr 4 do Konwencji, który stanowi co następuje:

„1. Każdy, kto przebywa legalnie na terytorium Państwa, ma prawo do swobodnego poruszania się i do swobodnego wyboru miejsca zamieszkania na tym terytorium.

2. Każdy może swobodnie opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to swój własny.

3. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób.

4. Prawa wymienione w ustępie 1 mogą zostać poddane, w określonych rejonach, ustawowym ograniczeniom uzasadnionym interesem publicznym w społeczeństwie demokratycznym.”

A. Dopuszczalność

26. Trybunał zauważa, iż skarga nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu Artykułu 35 ust. 3 lit. a) Konwencji. W dalszej kolejności zauważa, że nie jest również niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. W związku z tym musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum skargi

1. Oświadczenia stron

27. Rząd oświadczył, iż zakaz opuszczania Polski zastosowany wobec skarżącego stanowił zgodny z prawem i proporcjonalny środek zapobiegawczy, zastosowany w celu zapewnienia właściwego przebiegu postępowania. Następnie Rząd podkreślił złożoność postępowania przeciwko skarżącemu, wskazując na liczbę świadków, których należało przesłuchać oraz konieczność obecności skarżącego podczas rozpraw. Rząd odwołał się do kilku skarg przeciwko Włochom (zob. *Goffi przeciwko Włochom*, nr 55984/00; *Luordo przeciwko Włochom*, nr 32190/96; oraz *Bassani przeciwko Włochom*, nr 47778/99), w przypadku których długość postępowania wahała się od trzynastu lat i sześciu miesięcy do dwudziestu czterech lat i pięciu miesięcy, i gdzie Trybunał uznał, iż doszło do naruszeń, a także porównał je do skargi w sprawie *Fedorov i Fedorova przeciwko Rosji*, nr 31008/02, w której zakaz opuszczania miejsca zamieszkania trwający około czterech lat i trzech miesięcy został uznany za proporcjonalny. Rząd stwierdził, iż skarga powinna zostać uznana za oczywiście bezzasadną lub też, alternatywnie, iż ze względu na okoliczności niniejszej sprawy nie doszło do naruszenia Artykułu 2 Protokołu nr 4.

28. Adwokat skarżącego zakwestionował argument dotyczący szczególnej złożoności sprawy. Wskazał na fakt, iż została ona poddana rozpatrzeniu przez sąd niższej instancji (sąd rejonowy) oraz fakt, że sąd okręgowy odmówił przyjęcia tej sprawy. W dalszej kolejności adwokat oświadczył, iż złożył dziewięć wniosków o zniesienie środka zapobiegawczego zastosowanego wobec skarżącego. Wszystkie zostały załatwione odmownie. Podobnie sądy odmawiały przyznania skarżącemu zezwolenia na opuszczenie Polski na krótki okres w celu spotkania się z dziećmi i zajęcia najpilniejszymi sprawami. Adwokat stwierdził także, iż skarżący stawiał się w sądzie na wszystkich rozprawach, nie dając powodów do podejrzeń, że będzie się ukrywał lub w jakikolwiek inny

sposób utrudniał przebieg postępowania. Odnośnie orzecznictwa Trybunału wskazanego przez Rząd, adwokat skarżącego zauważył istotne różnice między okolicznościami sprawy *Fedorov i Fedorova przeciwko Rosji* a sprawy przedmiotowej. Po pierwsze, w sprawie wskazanej przez Rząd jedna z osób skarżących dwukrotnie otrzymała zezwolenie na krótkotrwałe opuszczenie miejsca pobytu. Po drugie, w niniejszej sprawie skarżący jest obywatelem innego kraju, który został zmuszony do pozostawania na terytorium Polski przez ponad sześć lat (z uwzględnieniem okresu tymczasowego aresztowania). Adwokat skarżącego stwierdził, że stosowanie środka zapobiegawczego wobec skarżącego przez tak długi okres czasu stanowiło nieproporcjonalną ingerencję w jego prawo do swobodnego poruszania się.

2. Ocena Trybunału

a. Czy doszło do ingerencji

29. Trybunał zauważa, iż Strony nie kwestionowały, iż doszło do ograniczenia prawa skarżącego do swobodnego poruszania się.

30. Trybunał przypomina, iż w celu zapewnienia zgodności z Artykułem 2 Protokołu nr 4 ograniczenie takie powinno być „zgodne z ustawą”, służyć słusznym celom określonym w ust. 3 tegoż artykułu i być „konieczne w demokratycznym społeczeństwie” (zob. *Raimondo przeciwko Włochom*, wyrok z dnia 22 lutego 1994 r., Seria A nr 281-A, str. 19, § 39).

b. Zgodność z prawem i cel ingerencji

31. Trybunał stwierdza, iż ingerencja była zgodna z prawem (art. 277 Kodeksu Postępowania Karnego). Trybunał przyjmuje także oświadczenie Rządu, iż celem ingerencji było zapewnienie obecności skarżącego podczas rozprawy. Trybunał stwierdza zatem, iż ograniczenie to służyło słusznym celom wskazanym w Artykule 2 ust. 3 Protokołu nr 4, w szczególności, zapobieganiu przestępstwom oraz ochronie praw i wolności innych osób.

32. Należy jednakże zbadać, czy środek ten był konieczny w społeczeństwie demokratycznym.

c. Proporcjonalność ingerencji

33. Trybunał zauważa, iż orzekał już w sprawie zgodności z Artykułem 2 Protokołu nr 4 odnośnie zakazu opuszczania miejsca pobytu w kilku sprawach przeciwko Włochom, w tym także w sprawie *Luordo* (zob. *Luordo*, cyt. powyżej, § 96). W sprawie *Luordo* Trybunał uznał zakaz taki, nałożony na skarżącego na okres prowadzenia postępowania upadłościowego, za nieproporcjonalny ze względu na długość tegoż postępowania, wynoszącą w przedmiotowej sprawie czternaście lat i osiem miesięcy, mimo że nic nie wskazywało na to, że skarżący pragnął opuścić

miejsce pobytu lub że kiedykolwiek odrzucono wniosek o takie zezwolenie. Podobne podejście zastosowano w kolejnych sprawach, w których długość zakazu opuszczania terytorium pozwanego Państwa wynosiła od ponad pięciu lat (*Prescher przeciwko Bułgarii* nr 6767/04, § 47, 7 czerwca 2011 r.) do ponad dziesięciu lat (zob. *Riener przeciwko Bułgarii*, nr 46343/99, § 106, 23 maja 2006 r.).

34. W niniejszej sprawie środek zapobiegawczy stosowano względem skarżącego przez okres pięciu lat i dwóch miesięcy. Przed zastosowaniem tego środka zapobiegawczego skarżący był tymczasowo aresztowany przez okres jednego roku (zob. paragrafy 7 i 8 powyżej).

35. Jednakże w niniejszej sprawie Trybunał stwierdza, iż porównanie okresów obowiązywania ograniczenia nie może stanowić wyłącznej podstawy określenia, czy naruszona została prawidłowa równowaga pomiędzy interesem publicznym we właściwym prowadzeniu postępowania karnego a interesem osobistym skarżącego w postaci prawa do swobodnego poruszania się. Kwestię tę należy rozważyć z uwzględnieniem specyfiki danej sprawy. Ograniczenie może być uzasadnione w danej sprawie wyłącznie w sytuacji, gdy istnieją jasne wskazania, że interes publiczny rzeczywiście przewyższa prawo osoby do swobodnego poruszania się (zob. *Hayibeyli przeciwko Azerbejdżanowi*, nr 16528/05, § 63).

36. Po pierwsze, należy zauważyć, iż w niniejszej sprawie ograniczenie prawa skarżącego do swobodnego poruszania się polegało na zakazie opuszczania przez niego kraju i zatrzymaniu jego paszportu. A zatem skarżący miał prawo swobodnego poruszania się na terytorium Polski.

37. Po drugie, skarżący złożył dziewięć wniosków o uchylenie nałożonego na niego ograniczenia, wskazując na pozbawienie go kontaktów z rodziną, trudną sytuację materialną i pogorszenie zdrowia. Wszystkie wnioski zostały załatwione odmownie a zażalenia na odrzucenie wniosków oddalone (zob. paragrafy 12-14 powyżej).

38. Po trzecie, przez cały okres obowiązywania zakazu nie wydano wyroku sądu pierwszej instancji w sprawie skarżącego. Postępowanie toczyło się od listopada 2004 r. Trybunał nie może komentować oświadczenia adwokata skarżącego, twierdzącego, iż sprawa nie była złożona, ponieważ Sąd Okręgowy odmówił rozpatrywania sprawy z tego względu, że adwokat nie przedłożył właściwych dokumentów potwierdzających takie twierdzenie. Uwzględniając liczbę współoskarżonych oraz liczbę świadków, których należało przesłuchać (zob. paragraf 9 powyżej), Trybunał przyznaje, iż sprawa charakteryzowała się pewną złożonością. Jednakże faktyczna i organizacyjna złożoność sprawy nie może stanowić uzasadnienia zastosowania zakazu opuszczania kraju przez cały okres prowadzenia postępowania.

39. Po czwarte, skarżący jest obywatelem francuskim i przed aresztowaniem w Polsce jego życie toczyło się we Francji. Jego rodzina, w tym troje dzieci, a także przyjaciele i praca, znajdowały się na terytorium

Francji. Ponadto we Francji miał prawo korzystania z opieki medycznej. Sytuacji takiej nie może porównywać z ograniczeniem prawa skarżącego do swobodnego poruszania się na terytorium jego własnego kraju. Trybunał przychyliła się do twierdzenia adwokata skarżącego, iż ta istotna okoliczność odróżnia niniejszą sprawę od pozostałych spraw wskazanych przez Rząd w jego oświadczeniach.

40. Trybunał zauważa wreszcie, iż w dniu 27 stycznia 2011 r. środek zapobiegawczy zastosowany wobec skarżącego został uchylony, mimo że postępowanie karne przeciwko skarżącemu nadal się toczyło. W tym samym dniu skarżący wyjechał do Francji. Stawił się na rozprawie w dniu 14 czerwca 2011 r., lecz po uzyskaniu zgody sądu krajowego zdecydował, że nie będzie uczestniczyć w dalszej części rozprawy. Postępowanie toczy się jak widać bez udziału skarżącego (zob. paragrafy 19 i 23-24 powyżej).

41. Uwzględniając powyższe stwierdzenia Trybunał uznaje ograniczenie prawa skarżącego do swobodnego poruszania się przez okres pięciu lat i dwóch miesięcy za nieproporcjonalne, w szczególności zważywszy na fakt, iż zmuszony był przebywać przez cały ten okres w obcym kraju i nie uzyskał zezwolenia na wyjazd nawet na krótki okres czasu. Jednocześnie Trybunał zauważa, iż postępowanie przeciwko skarżącemu toczy się od długiego czasu i nadal nie wydano wyroku sądu pierwszej instancji. Ponadto środek zapobiegawczy zastosowany wobec skarżącego został ostatecznie zniesiony, a po uzyskaniu zgody sądu krajowego postępowanie toczy się bez obecności skarżącego. Z tego względu Trybunał uznaje, iż nie zapewniono właściwej równowagi między potrzebami interesu publicznego a prawami skarżącego.

42. Doszło zatem do naruszenia Artykułu 2 Protokołu nr 4 do Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

43. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

44. Skarżący domagał się kwoty 100 000 euro (EUR) z tytułu szkody niematerialnej oraz 72 110 EUR z tytułu szkód materialnych.

45. Rząd uznał takie roszczenie za nieuzasadnione i bezpodstawne. Odnośnie zadośćuczynienia za szkody materialne Rząd stwierdził, iż mają one charakter czysto hipotetyczny.

46. Trybunał nie dostrzega związku przyczynowego między stwierdzonym naruszeniem a rzekomą szkodą majątkową, a zatem oddala to żądanie. Jednakże z drugiej strony przyznaje skarżącemu kwotę 4000 euro jako zadośćuczynienie z tytułu szkody niematerialnej.

B. Koszty i wydatki

47. Skarżący domagał się ponadto kwoty 4,000 EUR na pokrycie kosztów i wydatków, które określił jako „koszty prawne”.

48. Rząd oświadczył, iż roszczenie skarżącego dotyczące kosztów i wydatków nie zostało potwierdzone dodatkowymi dokumentami, na przykład rachunkami czy fakturami. Rząd stwierdził zatem, iż roszczenie to powinno zostać odrzucone.

49. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów oraz wydatków w takim zakresie, w jakim wykazał, że były one rzeczywiście poniesione i konieczne, i były uzasadnione co do wysokości. W niniejszej sprawie, uwzględniając przedstawione dokumenty, powyższe kryteria oraz fakt, iż adwokat skarżącego przedłożył dobrze przygotowane spostrzeżenia odnośnie dopuszczalności i meritum skargi, Trybunał uważa za uzasadnione przyznanie kwoty 1 500 EUR z tytułu kosztów postępowania przez Trybunałem.

C. Odsetki

50. Trybunał uznaje za właściwe, by odsetki z tytułu niewypłacenia zasądzonych kwot zostały ustalone zgodnie ze stopą procentową Europejskiego Banku Centralnego na koniec dnia, plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia Artykułu 2 Protokołu nr 4 do Konwencji;
3. *Uznaje*, iż
 - (a) pozwane Państwo ma obowiązek wypłacić skarżącemu, w terminie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z Artykułem 44 ust. 2 Konwencji, następujące kwoty w przeliczeniu na

walutę pozwanego Państwa po kursie wymiany obowiązującym w dniu rozliczenia;

(i) 4 000 EUR (cztery tysiące euro), wraz z ewentualnymi podatkami, z tytułu poniesionej szkody niematerialnej;

(ii) 1 500 EUR (tysiąc pięćset euro), wraz z ewentualnymi podatkami płatnymi przez skarżącego, z tytułu kosztów i wydatków;

(b) od wygaśnięcia powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty płatne od tych sum będą zwykłe odsetki obliczone według stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego na koniec dnia plus trzy punkty procentowe;

4. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego dotyczącą słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie w dniu 24 stycznia 2012 r., zgodnie z Artykułem 77 ust. 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kanclerz

David Thor Björgvinsson
Przewodniczący